

Roah โมก้า

云鬓添香

3

วงษ์จายาของ 狂上加狂 เทียน
Honey Toast แปลา

ขอขอบคุณ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

แม้ Чуลวอวิน ต้องกลายเป็นชายาชื่อจื่อจื่อของหานหลินเฟิงบุรุษ
เสเพลด้วยวิธีที่น่ากระอักกระอ่วน แต่การที่นางได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขผ่าน
ความเป็นความตายมากับเขาก็เริ่มทำให้นางเปิดใจให้เขามากขึ้น ขณะที่
ที่หานหลินเฟิงก็ทั้งปกป้อง ป้อนคำหวาน และปรนเปรอนางไม่หยุด นี่จะ
ไม่ให้นางหวนใจได้อย่างไร

อีกทั้งคราวนี้นางต้องเผชิญกับเรื่องน่าปวดศีรษะอีกไม่น้อย เมื่อนาง
ต้องเดินทางไปยังเหลียงโจว เพราะหานหลินเฟิงได้รับมอบหมายหน้าที่
ลำเลียงเสบียงไปส่งให้กองทัพแนวหน้า จึงต้องเผชิญกับบิดามารดาสามี
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และต้องเข้าไปพัวพันกับแผนการอันซับซ้อนใน
กองทัพด้วย รวมถึงกองทัพกบฏที่คอยจ้องจะโจมตีทุกเมื่อ

Чуลวอวิน จะผ่านพ้นความยากลำบากไปได้หรือไม่ แล้วหานหลินเฟิง
จะถูกวางแผนทำร้ายเป็นคำรบที่สองอีกหรือไม่ เราไปตามลุ้นและ
เอาใจช่วยพวกเขากันได้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แมวน้อยอาหรงกลิ้งตัวไปมาอย่างสำราญใจ กะพริบนัยน์ตาสองสี มองดูเจ้านายที่โดดเดี้ยวว่าเหวอยู่ฝั่งตรงข้าม มีหน้าซำยังส่งเสียงร้องคราง อย่างเฉื่อยชาคล้ายจะบอกว่า 'ท่านก็เข้ามาสิ'...

ห่านหลินเฟิงไม่แสดงสีหน้าใดๆ หยิบถั่วลิสงเมล็ดหนึ่งในจาน ของว่างบนโต๊ะด้านข้างใกล้มือมาติดไปทางบันท้ายของมัน

"เมี้ยว!" อาหรงถูกถั่วลิสงดีดใส่ก็ร้องเสียงดังลั่นด้วยความเจ็บแล้ว กระโดดลงจากเตียง

ซูลั่วววินไต่ยีนอาหรงร้องเสียงดังอย่างน่าเวทนา ทว่าไม่รู้สาเหตุ จนกระทั่งใช้มือคลำไปพบถั่วลิสงเมล็ดนั้นนางก็เข้าใจทันที

"ชื่อจื่อ...ท่าน..."

ห่านหลินเฟิงพูดเสียงเย็น "เตียงซำจะมีสัตว์ตัวผู้ไม่ได้..."

แนะนำตัวละคร

- * ชูลัววีน บุตรสาวคนโตสกุลชูลู เป็นหญิงตาบอด รูปร่างงดงาม เฉลียวฉลาด มีฝีมือในการทำเครื่องหอม
- * หานหลินเฟิง เปียเจิ้นอ๋องชื่อจื่อ มีรูปร่างหล่อเหลาคมสัน วรยุทธ์แกร่งกล้า ต้องสร้างทำเป็นบุรุษเสเพล เพื่อมิให้ฮ่องเต้เพ่งเล็ง
- * องค์ชายหก นามเดิมคือหานเสิ่นจื่อ ราชทินนามเหิงอ๋อง เป็นบุตรชายของฮ่องเฮา มีนิสัยทะเยอทะยาน มุ่งหวังต่อตำแหน่งฮ่องเต้
- * องค์ชายเก้า นามเดิมคือหานเหมียนจื่อ ราชทินนามรู่ยอ๋อง เป็นบุตรชายของฉยงหวงก๊วยเฟย คอยแย่งชิงตำแหน่งฮ่องเต้กับองค์ชายหก
- * เจาเซิง ผู้บัญชาการกองทัพบก ขัดแย้งกับราชสำนัก เพราะต้องการชิงยึดเมืองทางแดนเหนือกลับคืนมา เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับหานหลินเฟิง
- * ฉิวเจิ้น รองผู้บัญชาการกองทัพบก แม่ทัพคู่ใจของเจาเซิง รูปร่างมีเชื้อสายชนต่างเผ่า เป็นคนทะเยอทะยานมักใหญ่ใฝ่สูง

Copyright © 2010

59

หานเหยาสวมอาภรณ์ที่ตรงกับคตินิยมของชาวเมืองหลวง
ดูจะเดียวกัน อีกทั้งรอยไหม้แดดสีแดงบนใบหน้าก็จางหายไปแล้ว
อันที่จริงท่านหญิงน้อยมีรูปโฉมงดงามพริ้วเฟื่องอย่างยิ่ง แต่น่าเสียดาย
ที่จวบถึงวาระที่เธอยังคงไม่กระตือรือร้นกับว่าที่ลูกสะใภ้เท่าไรนัก เพียงรับ
ของขวัญอวยพรแทนสูหยินผู้เฒ่าอย่างขอไปที ไม่แม้แต่จะมองด้วยซ้ำว่า
ในกล่องใบนั้นใส่สิ่งของใดไว้

น่าสงสารเด็กสาวที่ใช้เวลาเย็บเสื้อคลุมอายุยืนปักดินทองประดับ
ด้วยหินโมรानานหลายวัน แต่กลับไม่มีโอกาสได้นำออกมาอวดโฉม
ต่อหน้าผู้คน

ดูเหมือนชูลั่วววินจะรับรู้ถึงอารมณ์หดหู่ของน้องสาวสามีได้
พอนั่งลงด้วยกันแล้วนางก็ตบหลังมืออีกฝ่ายเบาๆ เป็นเชิงปลอบใจ

เรื่องนี้จะปัญญาจะทำอะไรได้จริงๆ ชูลั่วววินก็เพิ่งรู้เบื้องลึกเบื้องหลัง

ของการแต่งงานเกี่ยวข้องกันนี้จากปากของหานหลินเฟิง

ในครั้งนั้นหลังชายาเปยเจินต้องออกเรือน จงซึ่งบิดาของนางถูกโยกย้ายจากเมืองหลวงไปเป็นผู้ตรวจการเมืองไทโจวซึ่งเป็นดินแดนทุรกันดาร

เรียกได้ว่าดูภายนอกยศศักดิ์สูงขึ้นไปว่าแท้ที่จริงเกียรติยศตกต่ำลง ทำให้ชายาเปยเจินต้องบังเกิดความผิดหวังเศร้าใจ นางอยู่ในเมืองหลวงตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ นำซึ่งที่หลังจากออกเรือนแล้วกลับไปเยี่ยมบ้านเดิมก็มีใช้สถานที่เจริญรุ่งเรืองเฉกเช่นเมืองหลวงแล้ว

ดังนั้นเมื่อให้กำเนิดบุตรสาว ชายาเปยเจินต้องจึงสรรหาทุกวิถีทางมุ่งหมายให้บุตรสาวได้ออกเรือนกลับไปยังเมืองหลวง

เวลานั้นจวินกั้วกงผู้เฒ่ารั้งตำแหน่งอยู่ในกรมทหาร รับผิดชอบการป้องกันชายแดนทางทิศเหนือพอดี แต่เพราะการปฏิบัติหน้าที่บกพร่องคราเดียว เป็นเหตุให้อาวุธยุทธโปกรณ์หายไปเขตเหลียงโจวถึงสี่สิบคันรถ

ทางด้านเปยเจินต้องก็รู้ดีเช่นกันว่าหากอาวุธสูญหายในอาณาเขตของตนจะสร้างความหวาดระแวงให้อ่องเต๋อย่างเลียดได้ยาก เขาจึงใช้ลู่ทางในท้องถิ่นทั้งดำและขาว ต้องทุ่มเงินทองไปไม่น้อยกว่าจะตามหาอาวุธกลับคืนมาได้ อีกทั้งลงทัณฑ์พวกผู้ดูแลอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ละเลยหน้าที่ จึงระงับข่าวไว้ได้

แต่ชายาเปยเจินต้องกลับได้ความคิดจากเรื่องนี้จัดงานเลี้ยงรับรองจวินกั้วกงผู้เฒ่า กล่าววาทะเป็นนัยตักเตือนข่มขู่ หวังว่าจะเป็นทองแผ่นเดียวกัน จะได้ช่วยปกปิดเรื่องนี้ให้เขา ไม่จำเป็นต้องถวายเป็นงานราชสำนัก

ขณะนั้นจวินกั้วกงผู้เฒ่าไม่เต็มใจ ทว่าด้วยสถานการณ์บังคับ เขาจึงพยักหน้าตกลงให้หลานชายคนที่สามของตนหมั้นหมายกับท่านหญิงน้อย

โทษมิได้ที่จวินกั้วกงฮุนคนปัจจุบันจะไม่พอใจ เพราะนี่เป็นตั้ง
มูลสุนัขที่บิดาสามีไปเหยียบเข้าโดยไม่ระวังเอง แต่กลับจะให้ชนรุ่นหลัง
มาช่วยปกปิดเช็ดออกให้

ซูลั้วววินฟังแล้วขมวดคิ้วโดยตลอด รู้ลึกว่าการกระทำของมารดาสามี
ตรงกับคำกล่าวที่ว่าตีหมาพิษดับกระหาย* อยู่บ้าง เพื่อให้บุตรสาวได้
ออกเรือนมาที่เมืองหลวงก็แทบจะไม่เลือกวิธีการทีเดียว

การหาคู่ครองให้บุตรชายบุตรสาวด้วยการจับคู่คนอื่นไว้เช่นนี้
จะมีความสุขได้หรือ

หานหลินเฟิงเคยเอ่ยกลั้วหัวเราะว่า 'เจ้าไม่เข้าใจท่านแม่ของข้า
แต่ไรมาท่านแม่เป็นผู้ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคขวากหนาม อยากทำอะไร
ก็ต้องทำให้ได้ไม่เคยรู้ว่า 'ความกลัว' คืออะไร'

ความนัยของถ้อยคำนี้ก็คือชายาเปยเจินต้องคาดเดาถึงสิ่งที่หานเหยา
ต้องพบเจอหลังแต่งเข้าจวินกั้วกงในวันหน้าได้ แต่นางเห็นว่าอุปสรรค
เหล่านี้ล้วนพิชิตได้ไม่ยาก

ดังคำกล่าวที่ว่าคนที่ได้ฝ่าเท้าสากด้านย่อมไม่พรั่นพรึงต่อหนทาง
ขรุขระมีขวากหนาม

กระนั้นราวกับว่าชายาเปยเจินยังไม่ได้คิดคำนึงว่าบุตรสาวเป็นคน
เข้มแข็งเช่นเดียวกับตนหรือไม่ และบุตรสาวอยากเดินไปตามเส้นทางนี้
หรือไม่

เป็นเพราะทางด้านจวินกั้วกงเคยกระทำความผิดใหญ่หลวงไว้ในอดีต
ตอนนี้พวกเขาจึงต้องอดทนขมกลืน รื้อร่อนไม่ยอมบปริปากขอถอนหมั้นก่อน
นั่นเอง

* ตีหมาพิษดับกระหาย หมายถึงใช้วิธีการผิดๆ ในการแก้ปัญหาโดยไม่คำนึงถึงผลร้ายแรงที่จะตามมาภายหลัง

การแต่งงานเกี่ยวข้องกับสองตระกูลจึงชะงักค้างจนกระทั่งบัดนี้ หากทางด้านเปย์เจิ้นอ่องไม่ทำอะไรสักอย่าง คงได้แต่ปล่อยให้ทาง จว้นกั๊วกงเลื่อนงานแต่งงานไปเรื่อย ๆ

เดิมทีซูลั่วอว้นตั้งใจว่าหลังจากงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดเริ่มต้นขึ้น นางจะกินอาหารสักสองสามคำแล้วค่อยพาหนหายาไปดื่มสุราอวยพร ให้ฮูหยินผู้เฒ่า จากนั้นก็กลับจวนอย่างเงียบๆ

แต่นางไม่คิดไม่ฝันว่าเมื่อคนของจวนจว้นกั๊วกงนำทางพาพวกนาง ไปยังที่นั่ง นางกับหนหายากลับได้นั่งโต๊ะเดียวกับชายาเหิงอ่องฟางจิ้นโรว

ขณะที่อวี่มามากระซิบเตือนอยู่ด้านหลัง ซูลั่วอว้นก็ลุกขึ้นยืนคิดจะ ถอยออกไปที่อื่นอย่างรวดเร็ว

ในงานเลี้ยงเช่นนี้ที่นั่งล้วนจัดเรียงตามลำดับยศศักดิ์ ผู้ที่นั่งร่วมโต๊ะ กับชายาเหิงอ่องได้ต้องเป็นคนในตระกูลใหญ่ที่สนิทสนมกัน

ส่วนนางกับชายาเหิงอ่องนั้นไม่ว่าจะตามธรรมเนียมหรือความสัมพันธ์ ส่วนตัวก็ล้วนนั่งอยู่ด้วยกันไม่ได้!

นางนึกว่าป่าวไพ่พามานั่งผิดที่จึงรีบถอยหลบให้ แต่ชายาเหิงอ่อง กล่าวขึ้นพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน "ข้าให้คนจัดให้เจ้ามานั่งตรงนี้เอง ข้าอายุ มากกว่าเจ้าหลายปี ลำดับศักดิ์ก็สูงกว่ามาก นับเป็นญาติผู้ใหญ่ของเจ้าได้ แต่กลับไม่ได้พูดคุยกับเจ้าเรื่อยมา วันนี้เราสองคนนั่งด้วยกันจะได้ ทำความสนิทสนมกันพอดี"

เมื่อได้ยินชายาเหิงอ่องเอ่ยปากเช่นนี้ ซูลั่วอว้นก็ได้แต่ยอบกาย คารวะแล้วนั่งลง

ฟางจิ้นโรวมีนิสัยใจคอแตกต่างจากฟางจิ้นซู่ผู้เป็นน้องสาว โดยสิ้นเชิง เป็นธรรมดาที่จะไม่สนใจพูดคุยหรือวางอุบายกลั่นแกล้งคน

เช่นพวกเด็กน้อยอายุห้าขวบที่ซุกซนเกร

ที่ว่าพอได้พูดคุยกันครู่หนึ่งซูลั่วววินปล้นประจักษ์ว่าความอ่อนโยนนี้คือมิตที่คมกริบที่สุด เปรียบได้ดังซ่อนเข็มในผ้าแพร สุดท้ายจะวังป้องกันได้

ซายาเหิงอ๋องดูเหมือนพูดจาเป็นนัยเลียบเคียงถามถึงกิจวัตรประจำวันของนางกับหานหลินเฟิงอยู่ตลอด ทั้งยังซักถามอย่างเจาะณาและไม่เจตนาว่าพื้นฐานวรยุทธ์ของหานหลินเฟิงเป็นอย่างไร

เมื่อตอนที่นางจ่ายอมแต่งงานกับหานหลินเฟิงก็มีสาเหตุมาจากองค์ชายทวงหวงหลุมพรางจับพิรุฑเขา ฉะนั้นนางจึงคอยระมัดระวังสองสามมีการยากขึ้นเสมอ

ครั้นเห็นว่าซายาเหิงอ๋องมีเจตนาตะล่อมถาม ซูลั่วววินก็ทำสีหน้าเป็นปกติ กล่าวด้วยรอยยิ้มว่า "ไม่รู้ว่าคุณพวกใดกันที่กินอิมไม่มีอะไรทำชอบพูดว่าชื่อจื่อของหม่อมฉันถูกสุรานารีสูบพลังไปจนหมดสิ้น ชื่อจื่อคงจะถูกคนพูดเหินแสมถากจากข้างนอก จึงได้ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะฝึกเพาะเรือนกายให้งดงาม ชื่อหาดาบทวนกระบี่กระบองมาไม่น้อยยังสร้างลานฝึกยุทธ์ไว้อย่างเป็นเรื่องเป็นราว น่าเสียดายที่ฝึกอยู่ไม่กี่วันก็หมดเรี่ยวแรงเสียแล้ว สองสามวันนี้หากไม่นอนจนพระอาทิตย์ขึ้นสูงก็ไม่ยอมตื่นเพคะ..."

พอนางพูดประโยคนี้ออกมา พวกสุหยินที่นั่งอยู่โต๊ะเดียวกันต่างยกผ้าเช็ดหน้าปิดปากกระแอมกระไออย่างห้ามไม่อยู่ เพราะเรื่องที่มีคนหัวเราะเยาะหานหลินเฟิงลับหลังว่าเฒ่าไม่ดีและร่างกายอ่อนแอ นั้นพวกนางทุกคนล้วนมีส่วนร่วมด้วยทั้งสิ้น

คำกล่าวนี้นางก็ไม่นับว่าเป็นความเท็จ หลายวันนี้หานหลินเฟิงตื่นสายมากจริงๆ แต่ทุกครั้งยามรุ่งสางล้วนเปี่ยมล้นไปด้วยกำลังวังชา

ต้องเข้ามาใกล้ชิดอดอ้อนนางเป็นนานสองนานกว่าจะปล่อยให้ลงจากเตียง

ชายาเหิงอ๋องยิ้มน้อยๆ ไม่กล่าววาจาต่อ

นับตั้งแต่องค์ชายหกบังเกิดความสงสัยในตัวหานหลินเฟิงขึ้นมา กระทั่งเห็น เขาก็มิได้นิ่งดูตาย ตั้งใจส่งคนของตนเองเข้าไปแทรกในจวนซือจื่อ

แต่คิดไม่ถึงว่าในจวนแห่งนี้จำนวนบ่าวไพร่คงที่ยังยิ่ง เมื่อไม่นานมานี้ นอกจากย้ายคนเฝ้าประตูไปทำงานใช้แรงงานที่เรือนนอกและย้ายคนจากเรือนในมาเป็นคนเฝ้าประตูคนใหม่ก็ไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ อีก

นอกจากนี้เขาเคยตรวจดูบันทึกการดูแลควบคุมบ่าวรับใช้ในจวนซือจื่อ พบว่าในช่วงสองปีที่หานหลินเฟิงเข้าเมืองหลวงแทบจะไม่เคยสับเปลี่ยนบ่าวรับใช้ใหม่

ครั้นล่วงเข้าฤดูหนาวมีฝนตกบ่อยขึ้น ทำให้ฐานกำแพงจวนเสียหายบางส่วน องค์ชายหกจึงส่งคนสองคนแฝงตัวเข้าไปอยู่ในกลุ่มช่างซ่อมกำแพง อาศัยจังหวะที่ซ่อมแซมฐานกำแพงเดินสำรวจไปทั่วทั้งเรือนนอกเรือนในของจวนซือจื่อ

ลานเรือนหลังจวนซือจื่อมีลานฝึกยุทธ์ตามคำบอกของชายาซือจื่อ ตาบอดนางนี่จริงๆ ทั้งยังพรั่งพร้อมไปด้วยดาบทวนกระบี่กระบองนานา สรรพัต ทว่าตั้งแต่พวกเขาซ่อมกำแพงมาไม่เคยเห็นหานซือจื่อฝึกอะไรที่นั่นเลย

อีกทั้งหานซือจื่อผู้นั้นนอนจนพระอาทิตย์ขึ้นสูงทุกวัน มีเพียงคราเดียวที่ตื่นเช้าคือไปเข้าประชุมขุนนางครั้งใหญ่ตอนต้นเดือน

แม้ว่าเขาจะตื่นแต่เช้า แต่ต้องจับจูงชายาของตนออกจากประตูเรือน

ไปด้วยกัน

สองคนนั้นนั่งก่ออิฐอยู่บนกำแพงย่อมเห็นได้ชัดถนัดตา

ท่าทางตามติดเช่นนั้นของหานชื้อจื่อจะพูดอย่างไรดีเล่า เหมือนกับอาการเห่อของบุรุษยาจกที่ซื้อภรรยาได้อย่างไม่ง่ายดาย แทบอยากจะเอาภรรยาโฉมงามนางนั้นซุกไว้ในอกตนเองแล้วพกพาไปด้วย

คนคู่นี้ล้วนเป็นผู้ฝึกฝนวรยุทธ์ หนึ่งในนั้นยังเล็ดลอดเข้าไปในห้องหนังสือของหานชื้อจื่อ ภายในประดับตกแต่งอย่างหรูหรา ทว่าน่าเสียดายที่หนังสือตำราบนชั้นวางกลับใหม่เอี่ยมไม่มีแม้แต่รอยพับ ส่วนหนังสือเล่มที่เก่าสักหน่อยก็เป็นพวกบทละครลามกสัปดนทุกประเภท ทั้งยังดูคล้ายจะพลิกอ่านบ่อยครั้งจนหน้ากระดาษเปื่อย

องค์ชายหกได้ฟังรายงานลับจากพวกเขาแล้วก็รู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง นี่ผิดจากลักษณะของไส้ศึกผู้กล้าหาญและเจ้าแผนการที่ดักชิงตัวเขาซึ่งคนนั้นอย่างลึกลับ ไม่แตกต่างอะไรกับพฤติกรรมของคนเสเพลต่อหน้าผู้คนในยามปกติ

หานหลินเฟิงจะเล่นละครเก่งปานใดก็ไม่จำเป็นต้องแสวงทำตัวเป็นบุรุษเสเพลมากค้นหาในจวนตนเองตลอดเวลาไม่ใช่หรือ!

แล้วคนที่ปล่อยให้ลานฝึกยุทธ์เปลี่ยวร้างว่างเปล่า วางหนังสือตำราใหม่เป็นเครื่องประดับห้องหนังสือจะมีความสามารถอะไรได้เล่า

เห็นที่ว่่าที่เขารอดตายมาได้อย่างหวุดหวิดพร้อมกับได้เท่าหลี่คงเป็นเพราะพญามังกรคุ้มครอง ทั้งยังไม่ถึงคราวชะตาขาดจริงๆ ดูเหมือนจะไม่เกี่ยวข้องอันใดกับตัวหานหลินเฟิงสักเท่าไร

ต่อให้ตอนนั้นหานหลินเฟิงแสดงความแกร่งกล้าหาญออกมาบ้างก็น่าจะอาศัยที่ตนเองยังหนุ่มแน่นร่างกายแข็งแรง ปลุกความกล้า

ขึ้นมาช่วยขณะในภาวะจนตรอกเท่านั้นเอง

ถึงกระนั้นองค์ชายหกเป็นคนช่างระแวงมาแต่กำเนิด วันนี้เขามอบหมายให้ชายาของตนมาลองตะล่อมถ้ามจากภรรยาตาบอดของหานหลินเฟิงอีกครา ดูว่าจะล้วงถ้ามเบาแสบพิรุณอะไรได้หรือไม่

ในความคิดขององค์ชายหก เมื่อก่อนบุตรสาวตระกูลพ่อค้าเล็กๆ ไม่น่ามีความเกี่ยวข้องใดๆ กับหานหลินเฟิงเช่นกัน ถึงอย่างไรในช่วงสองปีที่หานหลินเฟิงอยู่เมืองหลวงหญิงตาบอดนางนี้คล้ายว่าจะถูกบิดาส่งตัวไปอยู่ชนบท

แม้ว่าเขาจะสงสัยหานหลินเฟิง แต่กลับประมาทหญิงตาบอดขายเครื่องหอมผู้หนึ่ง คิดเอาเองว่าอาจตะล่อมถ้ามบางอย่างที่เป็นประโยชน์จากปากนางได้บ้าง

ปรากฏว่าซูลั่วววินพูดจาร์ดกุมไว้ช่องโหว่ ทั้งยังอธิบายเรื่องลานฝึกยุทธ์ในจวนซื่อจื่อได้อย่างน่าเชื่อถือ

อีกทั้งก็ไม่ใช่ว่าซูลั่วววินโกหก หลังจากหานหลินเฟิงตบะแตกในครั้งนั้นก็ติดตามติดนางอย่างกับอะไรดี ทุกวันต้องฝึกฝนวรยุทธ์คนเดียวจนไม่ได้ตื่นเข้าไปฝึกฝนวรยุทธ์จริงๆ มานานแล้ว

ซูลั่วววินคาดเดาไม่ผิด ชายาเหิงอ่องผู้นี้เป็นเช่นคำกล่าวที่ว่า 'เชียงจวงร้ายรำกระบี่ จิตหมายมุ่งที่เพยกง'* ดูผิวเผินต้องการสร้างความสนิทสนมกับนาง ทว่าหลังจากซักถามทางอ้อมถึงกิจวัตรประจำวันของหานหลินเฟิงจบแล้วก็ไม่สนทนากับนางอีก กลับลุกออกไปคุยศัพท์เพะระกับจวินกั๋วกงฮุนยิน

* เชียงจวงร้ายรำกระบี่ จิตหมายมุ่งที่เพยกง หมายถึงมีเจตนาแอบแฝงอยู่ในคำพูดและการกระทำ มีที่มาจากรื่องเล่าที่ว่าเชียงอวี่ (ผัวป่าอ่อง) ได้เชิญเพยกง (หลิวปิง) มางานเลี้ยงที่หงเหมินแล้วให้เชียงจวงผู้เป็นญาติออกมาร้ายรำกระบี่ และลงมือสังหารเพยกง

ซูลัวววินไม่กล้าประมาทและไม่ดื่มสุรามากจนเกินไป หลังกินอาหารได้ไม่กี่คำก็เตรียมลุกขึ้นขอตัวกลับก่อน แต่ในจังหวะนี้เองมีแขกคนใหม่ของงานเลี้ยงมาถึงด้านนอกห้องโถงอย่างล่าช้า คนผู้นี้คือชายารุยอ่องฟางจิ้นซู่ซึ่งเดิมทีควรจะท่องเที่ยวอยู่ที่ซานเหมิงกับองค์ชายเก๋า

จะว่าไปแล้วหลังจากแต่งงานนางหลบเลี้ยงฟางจิ้นซู่เรื่อยมานอกจากงานเลี้ยงสังสรรค์สองสามครั้งของสกุลหลี่ที่เป็นราชบัณฑิตที่ตรงสมณะแล้ว นางแทบไม่ได้ไปร่วมงานเลี้ยงสุราน้ำชาของตระกูลใหญ่ที่ใดอีก

ปกติสตรีชนชั้นสูงเช่นฟางจิ้นซู่จะไม่ไปมาหาสู่กับตระกูลสามัญชนที่ใช้ชีวิตเรียบง่ายสมณะ เป็นธรรมดาที่จะไม่ไปเยือนถึงหน้าประตูจนสกุลหลี่

กว่าจะรอให้จวนจวินกั๊งจัดงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดในคราวนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายตาย ฟางจิ้นซู่คาดการณ์ได้อย่างแม่นยำว่าซูลัวววินต้องพาน้องสาวสามีจากชนบทผู้นั้นมาร่วมงานเป็นแน่ จึงตั้งใจมาปรากฏตัวที่นี้อย่างกะทันหันไม่ให้ใครได้ทันตั้งตัว

ถึงแม้ยามนี้องค์ชายเก๋าจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบในราชสำนักชั่วคราว ทว่ายังได้รับความโปรดปรานอย่างเปี่ยมล้นจากฮ่องเต้ วันที่องค์ชายเก๋ากับฟางจิ้นซู่เข้าพิธีอภิเษกสมรส ฮ่องเต้มีพระราชโองการพระราชทานสุราหลวง แพรพรรณเนื้อดี และไข่มุกกับอัญมณีล้ำค่าแก่เจ้าบ่าวเจ้าสาว

สามสิ่งนี้แฝงนัยถึงการแต่งงานที่งดงามดีเลิศประหนึ่งไข่มุกสองประกาย ภูษางามวิจิตร และสุราชั้นเลิศ กระทั่งตอนที่องค์ชายหกอภิเษกสมรสฮ่องเต้ก็ไม่เคยทำเช่นนี้มาก่อน

นอกจากนี้หลังจากคนทั้งสองแต่งงานแล้วคงเพียก็ได้เลื่อนขึ้นเป็นถึงเขียวหลิหังกุ้ยเพยอันทรงเกียรติ มีศักดิ์ฐานะเป็นรองฮ่องเฮาเพียงผู้เดียว ส่วนพี่ชายของฉยงหวงกุ้ยเพยยังได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพเอกของอู่โจวทางแดนเหนือ

แดนเหนือเป็นที่ชุมนุมของแม่ทัพนายกองและถือเป็นรากฐานสกุลหวังแห่งฉางชี่ของฮ่องเฮา ตระกูลนี้เคยมีผู้สืบทอดตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ที่ถือตราแม่ทัพมาแล้วถึงสามคน และกรมทหารก็อยู่ภายใต้อำนาจของสกุลหวัง อีกทั้งแม่ทัพนายกองจากตระกูลสามัญชนในราชสำนักมากมายล้วนเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของขุนนางที่สกุลหวังซบเลี้ยงเอาไว้

อย่างเช่นจ้าวตั้ง เพราะในครั้งนั้นเขามีฝีมือนำทัพโดดเด่น สร้างความดีความชอบในการรบได้เหนือใคร จึงได้รับความสำคัญจากสกุลหวัง

แต่ฮ่องเต้แสดงท่าทีเช่นนี้เท่ากับเขามีคัมภีร์ที่มิใช่ของสกุลหวังปักเข้าไปในแดนเหนือ แบ่งอำนาจทางทหารที่สกุลหวังกุมไว้ในมือมาโดยตลอด

การสนับสนุนฉยงหวงกุ้ยเพยเช่นนี้มีมิใช่เป็นการผลักดันองค์ชายเก๋าด้วยหรือ

เมื่อองค์ชายเก๋าเป็นที่โปรดปรานล้นเหลือ ไม่ว่าชายารู้อย่างจะไปไปที่ใดก็ราวกับมีอิทธิฤทธิ์แหวกทะเลป่านนั้น บรรดาฮุนยินทั้งหลายต่างพากันแสดงคารวะหลีกทางให้

นางถึงขั้นไม่พูดไม่จาตกท่ายคนของจวนจวินกั้วกง เดินตรงเข้าไปหยุดอยู่เบื้องหน้าซูลัวอวีน ดวงตาคุ้งโค้งตามฉายแววเย็นขามองสำรวจอีกฝ่ายขึ้นลงซ้ำๆ

ดูเหมือนไม่ได้พบเห็นมาเดือนเศษ สตรีผู้นี้กลับอวบอิมเปล่งปลั่ง

จับตามากยิ่งขึ้น เห็นทีว่าหานซื้อจื่อจะเลี้ยงดูนางเป็นอย่างดี

ตอนแรกฟางจินซุนก็ว่าตนออกเรือนให้องค์ชายเก่าแล้วจะปล่อยวาง ได้ทีละน้อยจนสามารถลืมเลือนหานซื้อจื่อได้อย่างหมดจด ทว่าในคืนเข้าหอข้างกายนางเป็นบุรุษที่มีกลิ่นสุราเหม็นคลุ้งนอนอยู่ ต่อให้หลับตาลง ก็ยังได้กลิ่นที่น่ารังเกียจนั้นอยู่มิวาย

ครั้นบุรุษผู้นั้นสุขสมอารมณ์หมายและหลับสนิทไป ฟางจินซุนกลับบังเกิดอารมณ์ชั่ววูบอยากหยิบสายคาดเอวมาผูกคอตายบนชื่อ

นางไม่ชมชอบบุรุษที่ตนแต่งงานด้วยสักนิด ถึงแม้เขาจะเป็นพระโอรสผู้สูงศักดิ์ ภายภาคหน้ามีโอกาสที่จะได้เป็นฮ่องเต้ กระนั้นนางก็สะกดกลั่นความขยะแขยงในใจไว้ไม่ได้ด้วยดี

หากหานซื้อจื่อกระทำตนเสเพลเจ้าสำราญดังเดิม ทอดทิ้งหญิงตาบอดให้เฝ้าห้องหออย่างเดียวดาย ฟางจินซุนคงจะรู้สึกดีกว่านี้

ทว่าบุรุษที่ควรจะเป็นสามีของนางในคราแรก หลังจากแต่งงานแล้วกลับเปลี่ยนเป็นคนละคนทันที ไม่เว้นเวียนเข้าออกตามหอสุราสถานเริงโลก็ยอีก วันทั้งวันเอาแต่พลอดรักอยู่กับหญิงตาบอดคนนั้น...

ฟางจินซุนสืบทอดของหานซื้อจื่ออย่างอดใจไม่อยู่ แต่ยังได้ยืนความโกรธแค้นในใจก็ยังฝังลึก

เพราะนางเคยสืบบรรยากาศความในจดหมายที่มารดาขีดขวางไว้ โดยบังเอิญ ที่แท้งจดหมายที่นางไว้ว่าสนาจะได้อ่านฉบับนั้น หานซื้อจื่อบอกนางว่าเขามีใจคิดจะแต่งงานกับนาง!

พอได้ยินเบื้องหลังของเรื่องนี้นางก็บุกไปที่ห้องของมารดา ขว้างปาวัตถุโบราณที่อีกฝ่ายสะสมไว้จนแตกหมด

หลู่กั๋ววงฮูยินเดือดดาลเสียจนเกือบลงโทษนางด้วยไม้เรียว

ปรากฏว่านางหันกายกระโดดลงบ่อปลาในลานเรือนของมารดาทันที
ถ้ามิใช่บ่าวไพร่ช่วยไว้ได้ทันการณพิธอภิเษกสมรสขององค์ชายแก้ว
คงจะกลายเป็นพิธศพไปแล้ว

หลู้กั่วงฮูหยินไม่กล้าโมโหบุตรสาวอีก เฝ้าร่ำไห้ขอภัยนาง ทั้งยัง
บอกว่านางได้รับพระราชทานสมรสแล้ว ถือเสียว่าเห็นแก่ชื่อเสียงของ
วงศ์ตระกูล ต้องเรียนรู้ที่จะปล่อยวางบ้าง

ทว่าฟางจิ้นซู่จะปล่อยวางได้อย่างไร หากมิใช่มารดายื่นมือมา
ขัดขวาง ชายาชื่อจื่อที่ครอบครองความรักของหานชื่อจื่อไว้เพียงผู้เดียว
ในขณะนี้ย่อมเป็นนาง!

เมื่อมีความคิดฝังลึกลงในสมองเช่นนี้ ฟางจิ้นซู่ก็ยิ่งรู้สึกทรมานใจ
และยิ่งโกรธเกลียดหญิงตาบอดที่ฉวยโอกาสแย่งของนางไป

คราวที่แล้วซูลู่ววินหนีไปได้อย่างรวดเร็ว ทั้งน้องสาวสามีเอาไว้ให้
ถูกเหินแสมถากถางคนเดียว

แต่วันนี้ซูลู่ววินยอมหลบนางไม่พ้น

ฟางจิ้นซู่คิดคำนึงในใจพลางนั่งลงข้างๆ พี่สะใภ้กับน้องสาวสามีคู่นี้
อย่างเปิดเผย ทั้งยังปรายตาส่องมองซูลู่ววิน

เวลานี้หานเหยาเห็นชายารุ่ยอ่องผู้นี้ก็รู้สึกอกสั่นขวัญแขวน คราวก่อน
นางต้องชมชานกลับป้ออย่างหมดศักดิ์ศรีก็เพราะสตรีขี้โมโหนางนี้เป็น
ตัวการ

อีกทั้งวันนี้ชายารุ่ยอ่องดูท่าทางไม่ได้มาดีอีกแล้ว ไม่รู้ว่าจะทำให้
พวกนางอับอายขายหน้าผู้อื่นอย่างไรบ้าง

เมื่อมีประสบการณ์แล้ว คราวนี้นหานเหยาตั้งใจจะแกล้งปวดท้อง
ก่อนแล้วออกจากจวนจวินกั่วงโดยไวเป็นอันสิ้นเรื่อง

กระนั้นฟางจิ้นซูซึ่งตัดหน้ากล่าวขึ้นด้วยรอยยิ้มเยาะหยัน "ข้าอยาก
จะนั่งลงพูดคุยดีๆ กับชายาเป่ย์เจิ้นอ๋องซื้อจื่อมาโดยตลอด แต่ทุกคราที่
เจ้าพบข้าดูเหมือนจะปวดท้องอยู่ร่ำไป ไม่รู้ว่ำนี้นักเจ้าทั้งสองสบาย
ดีหรือไม่"

จบกัน...นางพูดดักคอเช่นนี้ อุบาย 'ขอไปปลดทุกข์' เป็นอันใช้ไม่ได้
แล้ว หานเหยาคิด

คราวที่แล้วชูลั่วววินออกไปเสียๆ ย่อมไม่เป็นอุปสรรคอันใด
แต่ครั้งนี้สายตาทุกคู่ในห้องโถงจ้องมองมาที่พวกนาง หากชูลั่วววินกับ
หานเหยาขอร้องว่าไม่สบายทั้งคู่ก็จะถูกทุกคนจับได้ ต้องอับอาย
ขายหน้าจนหมดสิ้นเป็นแน่

สำหรับชูลั่วววินจะขายหน้าก็ไม่เป็นไร แต่เวลานี้หานเหยาอยู่ที่
จวนของว่าที่สามี ถ้าหานเหยากับคุณชายของจวนจิ้นกั้วกิงไม่ยกเลิก
การหมั้นหมาย วันหน้าย่อมต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ หากเสียศักดิ์ศรีไปจะวางตัว
อย่างไรเล่า

ชูลั่วววินคิดถึงตรงนี้แล้วก็ถอนหายใจ ทว่าใบหน้ากลับเผยรอยยิ้ม
สบายอารมณ์พลางกล่าวว่า "ขอถวายพระพรแต่ชายารู้อย่างเนื่องในพิธี
อภิเษกสมรสเพคะ น่าเสียดายที่ตอนพระองค์กับรู่ย์อ๋องจัดพิธีอภิเษกสมรส
ซื้อจื่อตกอยู่ในอันตรายที่อำเภอยื่นพอดี้ ไม่อาจไปแสดงความยินดีได้
ทันเวลา โปรดอภัยด้วยเพคะ"

ฟางจิ้นซูแค้นหัวเราะ พุดเป็นนัยว่า "รู่ย์อ๋องเป็นพระโอรสพระองค์
ที่เก้าของฮ่อเต้ มีเกียรติยศสูงส่งมาแต่กำเนิด ส่วนจวนรู่ย์อ๋องก็มีโชที่ที่
พวกสุนัขแมวหรือคนชั้นต่ำจะเข้าออกได้ตามใจชอบ อะไรกัน เจ้านึกว่า
อาศัยที่ตนเองโง่เง่ามัวยั่ววนใจบุรุษอยู่บ้างก็จะสามารถเดินก้าวเดียวถึง

สวรค์ บังอาจป็นปายขึ้นมำทัดเทียมสตรีนสูงเช่นพวกข้าได้แล้หรือ"

ทั่วทั้งเมืองหลวงนี้คนที่สามารถเอ่ยประจานเบื้องหลังผู้อื่นเป็นการฉีกหน้ากันโดยตรงไปตรงมาเช่นนี้ก็มิแ่ฟางจิ้นซูผู้เดียวแล้

สกุลฟางนับเป็นหนึ่งในบรรดาตระกูลใหญ่ไม่ก็ตระกูลของแคว้นต่ำ่วยที่มีรากฐานมั่นคงและก้าวหน้าเฟื่องฟูไม่เสื่อมถอย

ในอดีตพวกเขาสนับสนุนฮ่องเต้่วยเซวียนขึ้นครองบัลลังก์ นับเป็นความดีความชอบอันยิ่งใหญ่ นี่จึงบ่มเพาะนิสัยของฟางจิ้นซูมาแต่เยาว์วัยให้เป็นคนเย่อหยิ่งจองหอง พูดอย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้นมากขึ้น

แม้แต่องค์หญิงในวังหลวงหากสร้างควมไม่พอใจให้นางก็ยังต้องอ่อนข้อให้สามส่วน นับประสาอะไรกับชายาที่้อจือนอกคอกที่มีชาติตระกูลต่ำต้อยคนหนึ่ง

จุๆ นางก็ปริปากกล่าวโงมตีเช่นนี้ บรรดาแขกเหรื่อในห้องโถงย่อมตกอยู่ในความเงียบ แต่ก็มีฮุหยิ่นที่ใจดีมีเมตตาบางคนโคลงศีรษะนิกหัวน้ใจแทนหญิงดาบอดผู้นำสงสารนางนั้น

หานเหยาอ้อบายจนไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ทว่าซูลัวววินฟังแล้ยยิ้มน้อยๆ พยักหน้ากล่าวว่า "ชายารุ่ยอ่องตรัสได้ถูกต้องเพคะ เกียรติยศบารมีคือสิ่งที่สวรค์ประทานให้ แต่ละคนมีบุญกรรมแตกต่างกันไป เมื่อก่อนหม่อมฉันไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ เพียงนี้ก็ว่าฮ่องได้ทรงพระเมตตาพระราชทานสมรสให้ หม่อมฉันก็นับว่าได้เข้าสู่ฝั่งลำดับเชื้อพระวงศ์ เป็นสะใภ้ของสกุลหานแล้ อีกทั้งช่วงนี้ฮ่องได้ทรงพระกรุณาอย่างล้นพ้น ส่งเสริมบุตรหลานสามัญชนมากมาย ด้วยเหตุนี้หม่อมฉันคิดดูแล้ก็ยังเข้าใจว่าที่แท้คนทั่วไ้เหล่านี้สามารถอาศัยกำลังความสามารถของตนเองอุทิศตนเพื่อบ้านเมืองและราษฎรเพื่อให้ได้มาซึ่งเกียรติยศบารมี แต่พอฟังจากที่

พระองค์ตรัสมาถึงรู้ว่าถ้าบรรพบุรุษเป็นชาวนาพ่อค้า ต่อให้ประพัตินดี มีความซื่อสัตย์สุจริต ยามอยู่เบื้องหน้าผู้สูงศักดิ์อย่างพระองค์ก็มีอาจ เหยหน้าขึ้นได้ ถ้าชายารุ่ยอ่องทรงเห็นว่าสตรีเช่นหม่อมฉันไม่คู่ควรเข้าสู่สกุลห่าน คงต้องรบกวนพระองค์ปลีกเวลาเสด็จไปทูลฮ่องเต้ให้เรียกคืน พระราชโองการพระราชทานสมรสตอนนั้นด้วยเพคะ"

นางอมยิ้มเล็กน้อย น้ำเสียงในการพูดก็สงบนิ่งคล้ายสายน้ำเย็น ไหลช้าๆ แม้จะไม่คู่กันก้าวร้าวประหนึ่งคลื่นคลั่งดุจดั่งวาจาของฟางจินซู แต่ทุกถ้อยทุกคำก็ตรงเข้าจุดอ่อนของอีกฝ่าย

นางไม่กลัวพูดจาล่วงเกินฟางจินซู เพราะไม่ว่าจะพูดอะไรก็ เปลี่ยนแปลงความโกรธแค้นที่อีกฝ่ายมีต่อนางไม่ได้

ดังคำกล่าวที่ว่าคนตัวเปียกไม่กลัวตากฝน ในงานเลี้ยงเช่นนี้ จำต้องเอ่ยถึงเรื่องที่ย่องเต้ให้ความสำคัญกับคนเก่งมีความสามารถ โดยไม่แบ่งแยกชนชั้นขึ้นมาสักครึ่งสี่สังหารไว้ก่อน

แต่ถ้อยคำทั้งหมดนี้ของซูลู่ววินเป็นการขยายความคำพูดโจมตีของฟางจินซูออกไปไกลถึงขั้นที่อีกฝ่ายไม่เห็นฮ่องเต้อยู่ในสายตาทีเดียว

ต่อให้ซูลู่ววินมีชาติตระกูลน่าอัปอายเพียงใดก็เป็นคนที่ฮ่องเต้ พระราชทานสมรส ถ้าฟางจินซูรู้สึกว่ามันไม่คู่ควรเข้าไปอยู่ในผังลำดับ เชื้อพระวงศ์สกุลห่าน จะไปทูลขอให้ฮ่องเต้ถอนพระราชโองการก็ย่อมได้

ส่วนที่ฟางจินซูเหยียดหยามว่านางมีชาติตระกูลต่ำต้อยก็คือดูถูก คนซื่อสัตย์สุจริตจากครอบครัวยากจน

จนจิ้นกั้ววงศ์ต่างจากตระกูลใหญ่อย่างสกุลหวังแห่งฉางซีหรือ สกุลฟาง ตลอดหลายปีมานี้บุตรหลานในตระกูลนับเป็นกลุ่มนักปฏิบัติ ไปมาหาสู่กับขุนนางใหม่จากครอบครัวยากจนมากมาย

งานเลี้ยงในจวนวันนี้ก็มีสตรีเรือนในของขุนนางมือสะอาดหลายคน มาร่วมงานด้วย คำกล่าวของฟางจิ้นซูเมื่อครู่ทั้งยโสโอหังและไร้มารยาท โดยเฉพาะประโยคที่ว่า 'บังอาจป็นปายขึ้นมากัดเทียมสตรีชั้นสูงเช่นพวกข้า' นั้นแทบเป็นการเหยียดหยามขุนนางจากตระกูลสามัญชนทั้งหมด

ขอเพียงไม่ใช่ตระกูลใหญ่ที่สืบทอดต่อกันมาทุกรุ่น ใครบ้างเล่าที่ไล่เรียงเทือกเถาเหล่ากอย้อนกลับไปแล้วไม่ใช่ชวานา

ฟางจิ้นซูคิดไม่ถึงว่าทูลลั่วววินจะกล้าตอบโต้ นางถูกตอกกลับจนพูดไม่ออกไปชั่วขณะ นัยน์ตาคู้งามเบิกกว้างขึ้นทุกทีด้วยความโกรธ เมื่อมือขึ้นเตรียมจะตบตีอีกฝ่ายอยู่รอมร่อ

ในจังหวะนี้เองหลี่ฮูหยินที่ดื่มสุราอยู่ตรงโต๊ะซึ่งอยู่ห่างออกไปไกล ก็สาวเท้าเข้ามากะทันหัน

สามีของนางคือหลี่กุยเถียนมหาปราชญ์แห่งยุค ส่วนบิดาก็เป็นปรมาจารย์ด้านศิลปาจารย์ที่มีชื่อเสียง ทั้งนางยังเป็นคนซื่อตรงเที่ยงธรรมยิ่ง

เมื่อเห็นภรรยาตาบอดของผู้มีพระคุณถูกชายารู้อย่างกล้าแก่ง้างเช่นนี้ หลี่ฮูหยินยอมทนดูไม่ได้เป็นธรรมดา จึงลุกขึ้นเดินมาที่ข้างกายทูลลั่วววิน จับมือนางพลางเอ่ยขึ้น

"มองหาเจ้าอยู่เป็นนาน ที่แท้มาอยู่ตรงนี่เอง ไปกันเถิด ไปที่โต๊ะข้า มีฮูหยินหลายคนอยากถามว่าเจ้าปรุงเครื่องหอมที่ช่วยผ่อนคลายจิตใจได้อย่างไรอยู่"

นางพูดยังไม่จบก็จูงทูลลั่วววินกับหานเหย้าให้ลุกไปนั่งที่โต๊ะตัวหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปไกล คนที่นั่งอยู่ล้วนเป็นสตรีเรือนในของขุนนางจากตระกูลสามัญชน ไม่มีใครถือสาว่าชาติตระกูลคู่ควรกันหรือไม่

ตอนแรกฟางจิ้นซูก็นิ่งงันไปกับคำกล่าวที่ไม่โอหังไม่เจียมตนของ

ซูลัวววินแล้ว ตอนนี่ยังเห็นหลักฐานผู้มีชื่อเสียงและบารมีในราชสำนัก
เข้ามาช่วยแก้สถานการณ์ให้หญิงตาบอดด้วยตนเอง ทำให้นางหน้าแดงก่ำ
ด้วยความโมโหโทโสทันควัน

เดิมทีนางคิดว่าวันนี้คงจะเป็นรูปการณ์เดียวกับครั้งที่นางกลั่นแกล้ง
หานเหย้าที่จวนราชบุตรเขย ขอแค่นางเริ่มต้นย่อมมีคนช่วยสร้างความ
อับอายให้ซูลัวววิน

ไม่คิดว่าในเวลาเพียงไม่กี่วันหญิงตาบอดนางนี้จะรุดหน้ามาไกล
ถึงเพียงนี้ ทั้งยังซื้อใจคนได้ไม่น้อย!

โต๊ะที่ซูลัวววินไปนั่งมีแต่สตรีเรือนในของขุนนางมือสะอาด ฟางจิ้นซู
จะไปหาเรื่องอีกก็ไม่มีคนร่วมมือด้วย

ช่วงไม่กี่ปีมานี้แม้ว่ากลุ่มขุนนางสามัญชนกับบุตรหลานผู้สูงศักดิ์
จะไม่ได้แบ่งพรรคแบ่งพวกกันอย่างชัดเจนเหมือนกับเมื่อแรกสถาปนา
ราชวงศ์ขึ้น แต่ช่องว่างที่ลึกจนไม่เห็นกันบึ้งยังคงมีอยู่

ถึงขุนนางสามัญชนจะเพียบพร้อมไปด้วยความรู้ความสามารถ
เพียงใด หนทางในการเลื่อนตำแหน่งก็ยังเทียบบุตรหลานผู้สูงศักดิ์ไม่ได้

หลายปีก่อนมีขุนนางไม่รู้ตัวชั่วพลแสนย่องได้ว่าการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์
ให้ตระกูลสูงศักดิ์ยังคงไว้ตามเดิม แต่ยกเลิกการสืบทอดตำแหน่งจาก
บิดาสู่บุตร และให้บุตรหลานตระกูลสูงศักดิ์เข้าร่วมการสอบขุนนางด้วย
เพื่อคัดเลือกคนที่ดีที่สุด

วาทะที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเช่นนี้ถูกย่องแต่ติเตียนคัดค้านทันที
ทว่าลับหลังก็มีเสียงต่อว่าต่อขานของพวกขุนนางสามัญชนที่แสดงให้เห็น
ถึงความไม่พอใจอย่างชัดเจน

ฟางจิ้นซูได้แต่ครุ่นคิดอย่างโกรธเกรี้ยว ซูลัวววินผู้นี้มีชั้นเชิงด้นัก

สามารถลูกคลีกับพวกสามัญชนที่ยกตนว่าบริสุทธิ์สูงส่งพวกนั้นประหนึ่งปลาได้น้ำ!

ฝ้ายาก็ต้องเข้าหาฝ้ายาก ไปถูกที่ถูกทางแล้วจริงๆ!

ชายาเหิงอ่องที่นั่งอยู่ด้านข้างมองน้องสาวที่ใบหน้าแดงกำด้วยความโกรธเกรี้ยวคราหนึ่ง

ถ้าน้องสาวยังไม่แต่งงาน ไม่ว่าจะพูดอย่างไรคนเป็นพี่สาวเช่นนางก็ต้องห้ามปรามสักหน่อย น้องสาวจะได้ไม่เสียเกียรติต่อหน้าผู้คน สร้างความเสื่อมเสียให้สกุลฟางและเหล่าตระกูลใหญ่

แต่ตอนนี้น้องสาวของนางเป็นชายารู้อย่างแล้ว ทุกการกระทำและคำพูดล้วนเกี่ยวข้องกับองค์ชายเก่า

ถ้อยคำที่น้องสาวกล่าวทักถมซูลัวววินเมื่อครูนี้นี้ยังล่องเกินสติในตระกูลสามัญชนที่นั่งอยู่ในงานเลี้ยงด้วย

อย่าลืมว่าเมื่อแรกหลุกเกียนก็ช่วยเหลือเกื้อกูลองค์ชายเก่าไม่น้อย จงใจบิดความผิดเรื่องเขื่อนพังนั้นไปให้ขุนนางทุจริต ทำให้องค์ชายเก๋ารอดพ้นข้อกล่าวหาสังหารพระเชษฐา

ด้านองค์ชายเก๋าก็อยากฉวยโอกาสนี้ตั้งได้ทำหลุกเกียนมาเป็นพวกอาศัยชื่อเสียงของเขาทำให้ขุนนางมือสะอาดในราชสำนักยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับตน

ทว่าพอฟางจิ้นซุ้อปากพูดก็ล่องเกินบุตรหลานที่มาจากตระกูลสามัญชนเสียแล้ว...ไม่รู้ว่ฟางองค์ชายเก๋ารู้เรื่องที่ชายาของตนเองก่อเรื่องในวันนี้แล้วจะโกรธเคืองนางหรือไม่

ฟางจิ้นโหวทอดถอนใจแทนน้องสาว ถึงพวกนางจะเป็นพี่น้องกัน แต่ต่างคนต่างออกเรือนแล้ว สามีก็น่าจะยืนต่างกัน นางได้แต่ยึดถือสามี

เป็นหลักก่อน

เพียงหวังว่าฮ่องเต้จะแต่งตั้งรัชทายาทโดยเร็วเพื่อคลี่คลายความขัดแย้งในใจของสองพี่น้อง เมื่อเป็นเช่นนี้ทุกอย่างจะเป็นไปตามลำดับอาวโศ ฮ่องเต้กับขุนนางก็จะได้แบ่งแยกตามศักดิ์ฐานะให้ชัดเจน นางกับน้องสาวก็จะได้อยู่ร่วมกันโดยไม่มีปมติดค้างอยู่ในใจอีก...

ดอญ

60

แต่ว่า...คำกล่าวอย่างไม่โอหังไม่เจียมตนของชูลั่ววีนั้นทำให้
ชายาเหิงอ่องคาดไม่ถึงอย่างยิ่ง

สตรีในตระกูลเล็กๆ ผู้นี้มีกรรมคมคายมากพอคู่ทั่วทั้งเมืองหลวงนี้
คนที่ตอบได้น้องสาวจนพูดไม่ออกได้นอกจากหาคือจื่อแล้วก็มีชูลั่ววีน
เพิ่มมาอีกคน...

ทางด้านชูลั่ววีนนั้นพอได้ยินจีชีวิตกระซิบบอกที่ข้างหูว่าชายารุ่ยอ่อง
เกือบเสียกิริยาลงไม้ลงมือตีคน นางก็รู้สึกตระหนกอยู่ในใจ

แม้ถ้อยคำได้กลับของนางจะนำโมโหอยู่บ้าง กระนั้นก็ไม่ถึงขั้นทำให้
ฟางจิ้นชู่ควบคุมตนเองไม่อยู่ถึงเพียงนี้ ฟางจิ้นชู่ผู้นั้นเสียสติไปแล้วหรือไร
ต่อให้ทำใจยอมรับไม่ได้เพียงใด แต่ตนเองออกเรือนให้องค์ชายเก่าแล้ว
จะไปตบตีสตรีเรือนในของเชื้อพระวงศ์กลางงานเลี้ยงเช่นนี้ได้อย่างไรเล่า

ทว่าข้อกังขานี้ได้รับคำตอบในเวลาอันสั้น

เนื่องจากเหตุวุ่นวายเมื่อครู่ เวลานี้พวกฮุนยินต่างพูดคุยกระซิบกระซาบกัน มีหลายคนเป็นแขกประจำงานเลี้ยงน้ำชาทุกวันทีลีสี่ของเฮา ทั้งยังเป็นคนคุ้นเคยกับหลู่กั๋วกงฮุนยิน

ขณะที่ซูลั่วววินลุกขึ้นกล่าวอำลาแล้วเดินผ่านสวนหินก็ได้ยินฮุนยินที่สนิทสนมกับสกุลฟางสองคนสนทนากันอยู่อีกด้านหนึ่ง

"ได้ยินว่าตอนหานซือจื่อผู้นั้นก่อเรื่องอื้อฉาวขึ้น เขาเคยเขียนจดหมายถึงชายารู๋ย๋อ่ง หมายถึงจะแต่งงานเป็นภรรยาเพื่อขัดขวางสตรีที่เขาไม่พึงประสงค์ โชคดีที่หลู่กั๋วกงฮุนยินยึดไว้ได้แล้วไปทูลฮ่องเต้ให้พระราชทานสมรสแก่หานซือจื่อ หาไม่แล้วสกุลฟางมีต้องรับบุตรเขยเจ้าปัญหาเอาไว้หรือไร"

"ชายารู๋ย๋อ่งก็ช่างกระไร ไยต้องลดตัวลงไปถือสาหาความกับบุตรสาวตระกูลพ่อค้าเล็กๆ ด้วย บัดนี้ต่างคนต่างแต่งงานออกเรือนแล้วย่อมจะ..."

พวกนางยังพูดคุยกันไม่จบ ตอนเดินเลี้ยวออกมาจากข้างหลังภูเขาจำลองก็มองเห็นซูลั่วววินพอดี

การนิทราหลับหลังพรรคนี้ย่อมต้องสร้างความกระอักกระอ่วนใจเป็นแน่ ฮุนยินสองคนแสรังทำไม่รู้ไม่ชี้ สงสัยงระแอมกระโอให้คอโลง แล้วหันกายออกเดินไปอย่างว่องไว

ทว่าบทสนทนาสั้นๆ นี้ทำให้ในใจซูลั่วววินปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมาทันใด หลังจากมีข่าวลืออื้อฉาวว่า 'จุดคร่าหญิงชาวบ้าน' เขายังเขียนจดหมายถึงชายารู๋ย๋อ่งด้วยหรือ

ซูลั่วววินพลันประหลาดใจอยู่คราครัน คนอื่นอาจไม่ล่วงรู้แต่นางรู้ดีที่ลึกหนาบางของเขเป็นอย่างดี ดูจากนิสัยใจคอของเขา หานหลินเฟิง

ไม่มีทางสติเฟื่องเพื่อนไปแต่งงานกับบุตรสาวตระกูลใหญ่เช่นนั้นเด็ดขาด
อีกทั้งการเขียนจดหมายไปยังยุชชาयरูย่องในภาวะคับขันเช่นนั้น...
ตอนก้าวออกจากประตูทางเข้าจวนเท้าของฐูลั้วอินสะดุคหินที่ยื่นออกมา
ก่อนหนึ่งจนเกือบล้มลงหากไม่ได้สาวใช้ข้างกายช่วยพยุงไว้

แต่พอร่างเซไปคราหนึ่งเช่นนี้กลับกระตุ้นสมองให้แจ่มใสขึ้น...เขา
เป็นพวกเจ้าเล่ห์เพียงนั้น ถ้าเขียนจดหมายถึงชาयरูย่องจะคาดเดาไม่ได้
หรือว่าต้องถูกหลอกว่ากงฮูหนีหนีไป

เช่นนั้นแสดงว่าเขาเจตนา...ที่แท้ฮ่องเต้พระราชทานสมรสมิใช่เรื่อง
คาดไม่ถึง ทว่ามีคนวางแผนอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ทั้งยังจงใจหลอกลวง!

ตอนนั้นเหตุผลที่นางออกเรือนให้หานหลินเฟิง ข้อแรกเพราะชาบซึ่งใจ
ในบุญคุณของเขา อยากช่วยปกปิดความลับให้ ข้อสองเป็นเพราะฮ่องเต้
มีพระราชโองการพระราชทานสมรส ทำให้นางยากจะหลบเลี่ยงได้

เดิมทีนางนึกว่าหานหลินเฟิงจนปัญญาเช่นเดียวกับตน ถูกบังคับ
ให้ยอมรับความจริง แล้วระหว่างเขากับนางสองคนก็มีความรู้สึกดีๆ ที่
ก่อเกิดขึ้นทีละน้อยจากความใกล้ชิดกันนานวัน เป็นการพึ่งพาอาศัยไต่ถูน
ซึ่งกันและกันเท่านั้น

แต่เมื่อได้ยินเหตุการณ์ที่นางไม่ล่วงรู้นี้ ฐูลั้วอินเฟิงประจักษ์แจ้ง
ในบัดดลว่าที่แท้เป็นนางคิดไปเองว่าตนเองร่วมมือกับหานหลินเฟิง
หลบหนีการจู่โจมของสุนัขป่าหิวโหยด้วยกัน

หาฐูลั้วอินเฟิงนางเป็นแค่แพะอ้วนพีตัวหนึ่งที่สุนัขป่าหิวโหยจับจ้อง
ตาเป็นมันแต่แรก เขาลับมีดจนคมกริบในทางลับ ค่อยๆ ถอนขนลอกหนัง
ออกแล้วกลืนนางลงท้องครั้งแล้วครั้งเล่าไปทั้งอย่างนี้...

ความรู้สึกที่ราวกับตกอยู่ในกำมือคนอื่น ถูกหลอกลวงเหมือน

คนโง่เขลาเช่นนี้...ยากจะทานทนจริงๆ

ตอนที่ถูกล้วงวีนออกจากประตูจนมา สองแก้มก็แดงก่ำด้วยความโมโห

ห่านเหยาไม่เข้าใจเหตุผล นึกว่าพี่สะใภ้ถูกซาวยุ้ยย่องยั่วโทสะ จึงพูดลอบนางเสียงเบา "อย่าโกรธจนเสียสุขภาพไปเลย ไม่ต้องไปอารมณ์เสียกับคนพวกรัคนั้นเจ้าค่ะ"

พอออกจากประตูจนได้ไม่ทันไร ห่านหลินเฟิงก็นั่งรถม้ามาถึง ดูท่าเขาคงล่วงรู้เช่นกันว่างานนี้จะมีคนไม่ประสงค์ดีมาร่วมงานด้วย ถึงเตรียมรถม้ามารับภรรยา

ตอนนี้มีแขกเหรื่อไม่น้อยที่มาร่วมกินอาหารในงานเลี้ยงเสร็จแล้วกำลังเดินออกมา จึงได้เห็นบุรุษเสเพลที่กลับตัวกลับใจเป็นคนดีตามเสียงเล่าขานพอดี

เพราะเมื่อครู่เขาไปปฏิบัติหน้าที่ที่กรมโยธามา จะประทีปโฉมก็ไม่เหมาะ ห่านหลินเฟิงที่มีใบหน้าหล่อเหลาคมคายเกลี้ยงเกลาในชุดขุนนางยืนอยู่หน้าประตูจนด้วยท่วงท่าสง่าผ่าเผย เมื่อมีบานประตูสีแดงกับกระเบื้องหลังคาสีเขียวคอยเสริมอยู่ด้านหลังก็ยิ่งดูงดงามละมุนละไมดูหยกที่สั่นคลอนหัวใจของผู้คนได้

สุหยินสองสามคนที่มองเห็นอดจับกลุ่มพูดคุยกระซิบกระซาบกันไม่ได้ "โทษมิได้ที่ทำให้คนกลุ่มหลงจนหำมใจไม่อยู่ เพียรพยายามจะออกเรือนให้กับเขาอย่างไม่ลดละ หานซือจื่อผู้นี้ช่างรูปร่างดีแท้!"

"ใช่แล้ว เหตุใดในกาลก่อนมิได้สังเกตเห็นว่าเขาหล่อเหลาบึกบึนปานนี้"

เมื่อ ‘ห่านหลินเฟิง’ ถูกส่งตัวมาที่ค่ายเสฉวนเฉียงซีโกสึเหลียงโจว

เพื่อทำหน้าที่ล่าเสียงเสฉวนไปส่งยังแคว้นงักที่เมืองจางหย่ง

เขาก็รู้กันดีกว่าเรื่องนี้ย่อมเกี่ยวพันกับการแย่งชิงบัลลังก์

และถ้าหากเขาล่าเสียงเสฉวนผิดพลาด

นั่นย่อมเป็นหนทางสู่ความตายของเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

ขณะที่ ‘ซูลู่อวี่น’ ก็ต้องเดินทางกลับมาพร้อมกับสามี

และต้องเผชิญกับเรื่องน่าปวดศีรษะไม่น้อย

ทั้งบิดาสามีที่มีท่าทีเกรี้ยวกราดตั้งแต่นางเข้าจวนมา

และมารดาสามีที่ไม่ชอบหน้าตระกูลที่ต่ำต้อยของนาง

แต่เมื่อใดที่ห่านหลินเฟิงกลับเหลียงโจว เขากับนางจะต้อง ‘หย่ากัน’ แล้วไม่ใช่หรือ

เช่นนั้นนางกับเขาก็ต้องแยกจากกันแล้วไม่ใช่หรือไม่

กว่า... จะทำอะไรได้เล่า

เมื่อ ‘ร่างกายและหัวใจ’ ของนางตกเป็นของบุรุษผู้นี้เสียแล้ว

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหนังสือ

ทดลองอ่าน

หากทวารัก

ISBN 978-616-06-3285-5

9 786160 632855

ราคา 499 บาท